

ÍŠŤ NAPLNO

Jedenásty september 2001 zmenil svet.

Ak ste vtedy už boli na svete, pamätáte si, kde ste sa nachádzali a čo ste robili, keď lietadlá narazili do Dvojičiek, do Pentagónu a na pole v Shanksville v Pensylvánii.

Pracoval som niekoľko míľ od rodičovského domu a uháňal som domov, aby som si pozrel správy a bol s rodičmi. Mama sedela na gauči. Onemela od hrôzy a dívala sa, ako z budov stúpa dym.

Sledovali sme mladých newyorských požiarnikov plných života, ako si obliekajú bundy, berú si vybavenie a vchádzajú do Dvojičiek.

Ľudia vo Svetovom obchodnom centre robili, čo mohli, aby unikli, aby sa dostali z nebezpečenstva, aby sa zachránili. A títo hrdinovia sa rozhodli vojsť priamo tam.

Nesnažili sa stať ľuďmi, ktorých majú ostatní obdivovať. Nezobudili sa s nádejou, že z nich budú martýri. Práve naopak. Vpred ich hnala láska, povinnosť, nádej, misia, ich *prečo*.

Žili naplno a so všetkým.

Aby ste sa mohli stať skutočným hrdinom, musíte všetko riskovať.

Za čo vo svojom živote by ste bojovali naozaj naplno? Na čom vám záleží tak, že by ste riskovali všetko ostatné – svoje postavenie, zdravie, priateľstvo, bezpečie, dokonca aj vlastný život?

Tí, ktorí žijú vášnivé, užitočné životy, poznajú odpoveď. Menia sa na hrdinov, lebo poznajú svoje *prečo*.

Medzi príkladmi v tejto kapitole sú môj brat, moja sestra, Lavelle, požiarnici a vojaci v našej armáde. Chcem vám predstaviť ešte jedného odvážlivca, človeka, ktorý vbehol do plameňov, keď ostatní utekali von.

Keď z nášho domu sálal oheň, moja sestra ma objímala a povzbudzovala. Kým mi hovorila, že všetko bude v poriadku, zopakoval som jej svoju žiadosť: *Vráť sa do domu. Je mi jedno, že horí. Choď do kuchyne, zober nôž, prines ho sem a zabi ma. Nie je to dobré. Nie je to v poriadku. Pozri sa, čo som spravil.*

Tento rozhovor si vypočula aj naša mladšia sestra Susan.

Mala osem rokov, vlasy ako žúzoľ, baculaté líčka, vždy prítomný úsmev a nezbedný šarm. Bol som jej starší brat. To znamená, že všetko, čo mi spravili starší súrodenci (spomeňte si na sendvič s tabaskom) a za čo som ich neznášal, som si rýchlo osvojil a okamžite som to urobil Susan. Veľké rodiny sú ako kanalizácia... odnesú všetko, úplne všetko dole prúdom.

Susan, pod' sem. Spravil som ti sendvič s arašidovým maslom a lekvárom. Bude ti veľmi chutiť!

Preto ma nemalo prekvapiť, že keď som stál v záhrade a žiadal Amy o nôž, malá Susan neváhala.

Opustila bezpečie a čerstvý vzduch a vbehla rovno do horiaceho domu. Z okien a dverí sa valil dym, no ona vošla do predsiene. Prešla cez obývačku. Dostala sa až do kuchyne.

Sotva videla.

Ledva dýchala.

No poznala cestu.

A bola si vedomá prečo.

Susan schmatla, po čo prišla, a vybehla von.

Nikdy nezabudnem na chvíľu, keď som stál v záhrade v Aminom láskyplnom objatí, pozoroval som, ako nám horí dom, a zbadal som svoju sestričku vyjsť z dverí.

Bolo to ako vo filme.

Pribehla ku mne, tvár mala špinavú, pokrivenú bolestivou grimasou a pokrytú sadzami zmiešanými so slzami.

Zastala dva kroky odo mňa.

Lapala po dychu.

Zvierala ho v rukách.

Priskočila ku mne.

A vychrstla mi do tváre pohár vody.

Chcel som umrieť.

Susan riskovala svoj život pre pohár vody – tým ma prosila, aby som žil.

Keď mi vyšplechla do tváre prvý pohár, otočila sa a zase sa rozbehla do horiaceho domu. Opäť sa ocitla v kuchyni, naplnila pohár po druhý raz, vybehla von a znova mi poliala tvár.

Potom sa otočila a sedemnásteho januára 1987 vošla do nášho domu po tretí raz.

V *Biblii* nám Ježiš pripomína: „Nikto nemá väčšej lásky ako ten, čo svoj život kladie za svojich priateľov.“

Bola ochotná spraviť to ako osemročná.

Považujeme za zázrak, že sa jej podarilo dostať sa z domu von aj s tretím pohárom vody a vyliat' mi ho do tváre.

Všetko sa tým zmenilo.

Ako ste sa dozvedeli už predtým, od krku po prsty na nohách som utrpel popáleniny tretieho stupňa. Moja tvár

a pokožka na hlave však neboli tak vážne spálené. Viacerí sa zhodli na tom, že práve vďaka Susanimu zásahu, ktorým mi ochladila telo, som sa vyhol popáleninám tretieho stupňa na tvári a hlave. Toto je dôležité, lebo jej čin nielen zachránil moju tvár, ale aj pokožku hlavy, z ktorej pochádzajú štepy pre celé moje telo.

Zachránila mi život.

Je to úchvatný, pravdivý príklad konania riadeného účelom, ktorý prevyšuje každú výhovorku.

Je to strohá pripomienka toho, že keď poznáte svoje *prečo*, naozaj zvládnete pretrpieť každé *ako*.

A je to pozvanie rozlúštiť, na čom vskutku záleží vo vašich životoch, aby ste sa mohli rozhodnúť ísť do všetkého naplno.

LAHOSTAJNOSŤ VERZUS ÚČEL

*Hrdina je obyčajný človek, ktorý nájde silu vytrvať
a vydržať napriek mizivej šanci na úspech.*

Christopher Reeve

Ste dnes zapálený za svoj cieľ?

Nepýtam sa, kedy naposledy ste vbegli do horiacej budovy alebo riskovali svoj život za niekoho iného. Chcem vedieť, či žijete svoj život, akoby na ňom vskutku záležalo.

Akoby dnes išlo o niečo významné.

Idete naplno?

Alebo ste dovolili ľahostajnosti, aby vám pomaly ukradla radosť?

Pripustili ste, aby vám fádnosť, obyčajnosť, ťažkosti a nuda vysali potešenie zo života?

Nech je toto váš inflexný bod.

Ak sa rozhodnete žiť zapálený život, znamená to, že nie ste ochotní uspokojiť sa s priemerom. Môžete pokračovať v ústupe, chrániť sa, udržiavať si odstup a predstierať, že vám na ničom nezáleží. Rozhodne si môžete prekrižiť ruky a povedať: „No a čo? Nemienim sa tým obťažovať. A čo? Viac mi na tom nezáleží. No a čo? Je mi to jedno.“

Alebo sa môžete vrátiť do boja.

Môžete sa zapojiť do sveta okolo seba, nájsť svoj účel a držať sa ho zo všetkých síl. Môžete hrdo vyhlásiť: „No a čo, že to občas páli?”

Stojí to za to. No a čo, že si môžem ublížiť? Jestvujú iní, ktorých môžem inšpirovať. No a čo, že je to ťažké?

Mám jeden život a rozhodne sa ho nevzdám.“

Keď sa rozhodnete žiť zapálene s cieľom, možno zachránite niečí život.

Možno dokonca vlastný.

Vyberte si cieľ.